

přiznati úspěch, pokud napadá, dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. výrok rozsudku, že stěžovatel vyhrožoval Josefu R-ovi také v dopise ze dne 7. ledna 1928 ublížením na cti a na svobodě. Tu se stížnost ocitá především v základním omylu, domnívající se, že nalézací soud chtěl obratem »oba dopisy ze dne 7. a 19. ledna 1928 dlužno posuzovati jako organický celek«, vyjádřiti, že dopis první jest vykládati ve spojení s dopisem druhým tak, že obsah prvního dopisu lze doplňovati obsahem dopisu druhého. Užitím výrazu »organický celek« neměla býti popřena samostatnost jednotlivých útoků, nýbrž mělo býti jen zdůrazněno, že šlo o útoky stejného rázu, směřující k jednomu a k témuž cíli, k vylákání peněz. Prvý útok, jenž měl býti přípravou k druhému, čelil k vylákání 40—50 Kč, druhý k vylákání 300 Kč. S tohoto hlediska mohl pak nalézací soud právem usouditi, že první dopis má tutéž povahu jako druhý, třebaže neobsahuje výrazů tak určitých a důrazných jako dopis druhý. V rozsudku jest též zcela přesně a jasně zjištěno, v kterých výrazech prvního dopisu spatřuje naplněnu povahu nebezpečného vyhrožování, vždyť se zdůrazňuje, že stěžovatel mluví v tomto dopise ustavičně o klidu a rozrušení, že by byl nucen R-u stále obtěžovati a, že jest neodbytným. Tím padá jednak formální námitka stížnosti, že jest výrok rozsudku o rozhodných okolnostech nejasným a neúplným, pokud se týče že pro tento výrok nejsou v rozsudku uvedeny důvody. Pokud však stížnost napadá tento výrok číselně důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., nelze k jejím vývodům vůbec přihlížeti, ježto opouští skutková zjištění rozsudku a vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného, ba jím vyloučeného, že posléze řečený dopis neobsahoval vůbec vyhrožování ublížením na cti nebo na svobodě (§ 288, odst. druhý čís. 3 tr. ř.).

Čís. 3194.

Skutečnost, že předseda porotního soudu poučil porotce, že mohou — dospějí-li k přesvědčení, že obžalovaný pro zločin podle § 127 tr. zák. byl v omylu ve věku děvčete pod 14 let, s nímž soulož předsevzal — vyjádřiti to záporným zodpověděním hlavní otázky, nestačí, by nahradila dodatkovou otázku podle § 319 tr. ř. na onen omyl.

(Rozh. ze dne 30. května 1928, Zm II 114/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto porotního soudu v Brně ze dne 18. února 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák., zrušil výrok porotců vztahující se k otázkám 1.—4. a odsuzující část rozsudku na něm spočívající, t. j. výrok rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 127 tr. zák., jakož i výrok o trestu a výroky s tím související a odkázal věc v tomto rozsahu do příštího zasedání soudu porotního při zemském trestním soudě v Brně k novému přelíčení a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu porotního, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák., číselně důvody zmatečnosti podle § 344, čís. 6 a 10 b) tr. ř. Posléze uvedenému důvodu zmatečnosti nedostává se ve vývodech stížnosti vůbec provedení. Číselně uplatňovaný formální zmatek spatřuje stížnost v tom, že sborový soud porotní nedal porotcům k hlavním otázkám týkajícím se zločinu podle § 127 tr. zák., t. j. k otázkám 1. a 3., podle § 319 tr. ř. otázku dodatkovou znějící na skutkový omyl podle § 2 e) tr. zák. záležející v tom, že obžalovaný měl v době, kdy předsezval soulož s Růženou T-ovou za to, že dokonala již 14. rok věku svého. V tomto směru nelze stížnosti upříti oprávnění. Podle § 319 tr. ř. zavazuje tvrzení, že tu byl stav nebo že nastala skutečnost, trestnost vylučující nebo rušící, sborový soud porotní, by dal otázku onomu tvrzení hovící, nejde-li o některý z případů § 317 tr. ř. Slovy »bylo-li tvrzeno« v § 319 tr. ř. jsou míněny nejen případy, kdy byly stav nebo skutečnost řečeného rázu výslovně tvrzeny, nýbrž i případy, v nichž byly takový stav nebo takové skutečnosti výsledky hlavního přeličení napovězeny. V souzeném případě byl skutkový omyl podle § 2 e) tr. zák., jehož se stížnost dovolává a jenž náleží k okolnostem, jež má § 319 tr. ř. na mysli, při hlavním přeličení po rozumu tohoto ustanovení zákona tvrzen; neboť nehledíc k tomu, že bylo při hlavním přeličení přečteno četnické oznámení, v němž jest uvedeno, že obžalovaný tvrdí, že nevěděl, že Růženě T-ové není ještě 14 let, že se jí před první souloží tázal, kolik je jí let, a že T-ová, když jí při tom řekl, že jí jest asi 15 nebo 16 let, mu to potvrdila, hájil se obžalovaný při hlavním přeličení zřejmě v ten smysl, že měl v době, kdy se dopustil činů tu v úvahu přicházejících následkem údajů T-ové o jejím věku za to, že T-ová dokonala již 14. rok věku svého. Podle protokolu o hlavním přeličení neobmezil se totiž obžalovaný na pouhé tvrzení, že nevěděl, že T-ové je teprve 13 let, nýbrž tvrdil, že mu T-ová řekla před první souloží jednou, že jí jest 16 let, a podruhé, že jí jest 18 let, a že dověděl se po druhé a zároveň poslední souloži s ní, že T-ové není ještě 14 let, šel jí domlouvati, že mu zapřela, že jí není ještě 14 let, a že ho klamala, že jí jest 16 let, ba dokonce 18 let. Za tohoto stavu věci byl sborový soud porotní povinen dáti porotcům k řečeným hlavním otázkám dodatkovou otázku podle § 319 tr. ř. na tvrzený skutkový omyl obžalovaného. Tato otázka nebyla však porotcům dána; návrh obhájce obžalovaného, by byla porotcům dána otázka na skutkový omyl obžalovaného podle § 2 e) tr. zák., byl usnesením sborového soudu porotního zamítnut s odůvodněním, že jest porotcům doslovem 1. (hlavní) otázky (o 3. hlavní otázce se usnesení vůbec nezmiňuje) ponecháno na vůli, by záporným zodpověděním této otázky projevíli své přesvědčení, že obžalovaný následkem omylu o nedospělosti T-ové není vinným. Předseda sborového soudu porotního poučil sice podle protokolu o hlavním přeličení porotce o tom, že mohou žádati, by otázky byly ve smyslu návrhu obhájce doplněny, a že mo-

hou, dospějí-li k přesvědčení, že obžalovaný jednal v takovém omylu, vyjádřiti to záporným zodpověděním 1. (hlavní) otázky (o 3. hlavní otázce se předseda podle protokolu o hlavním líčení zase nezmínil), avšak z toho nelze dovozovati, že je nepochybně patrné, že nastávší formální vada nemohla působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepříznivým a že v důsledku toho nemůže býti důvod zmatečnosti podle § 344 čis. 6 tr. ř. ve prospěch obžalovaného uplatňován (§ 344 předposlední odstavec tr. ř.). Ustanovení § 319 tr. ř. sleduje zřejmě cíl, by za hlavního přelíčení tvrzená okolnost trestnost vylučující, jež zavazuje sborový soud porotní k dodatkové otázce podle tohoto ustanovení zákona, byla porotci zkoumána nejen v souhrnu otázky viny, t. j. při uvažování o hlavní otázce, nýbrž i zvláště ještě sama o sobě. Tohoto cíle lze dosáhnouti toliko zodpověděním příslušné dodatkové otázky. Skutečnost, že předseda sborového soudu porotního dal porotcům ono poučení, není zárukou toho, že porotci zkoumali tvrzený důvod trestnost vylučující tak důkladně, jak by se bylo stalo, kdyby tu byla zvláštní otázka na tvrzený skutkový omyl a kdyby porotci byli v důsledku toho o něm zvláště uvažovali. Stížnost uplatňuje tudíž ve prospěch obžalovaného právem zmatek podle § 344, čis. 6 tr. ř. Poněvadž stížnost je v tomto směru odůvodněna a nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního přelíčení, tak že Nejvyšší soud jako soud zrušovací nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo jí, aniž bylo třeba obíratí se důvodem zmatečnosti podle § 344, čis. 5 tr. ř., jí zřejmým pokazem uplatňovaným, za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čis. 3 ř. zák. z roku 1878, již při neveřejné poradě vyhověti, výrok porotců vztahující se ku shora uvedeným hlavním otázkám (otázkám 1. a 3.) jakož i k příslušným otázkám dodatkovým týkajícím se podkladu pro rozhodnutí, zda má býti vyslovena ztráta práva volebního do obcí (otázkám 2. a 4.), dále odsuzující část rozsudku na tomto výroku spočívající, t. j. výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 127 tr. zák., výrok o trestu a výroky s tím související, zrušiti a věc v tomto rozsahu odkázati do příštího zasedání soudu porotního při zemském trestním soudě v Brně (§ 348 tr. ř.).

Čís. 3195.

§ 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čis. 471 sb. z. a n. nestanoví novou trestní sazbu, jejíž horní hranice činí 6 měsíců a která spodní hranice nemá; v případech § 6 uv. zákona nelze sejíti pod nejnižší hranici trestní sazby jinak zákonem na souzený skutek stanovené bez předpokladů §§ 54, 55 (260 b), 266 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 30. května 1928, Zm II 166/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. dubna 1928, pokud jím byl obžalovaný,